

גלוון תתקסח • עדש"ק פרשת שמיני

• שנת העשרים •

לקראאת לשבת

עינויים וביורים בפרשת השבוע

השלך והותנשת – ביאור בפידשי

נקודת האמת שבכל יהודי!

דברים שאסרו חכמים משום בלתקצוץ

ראיית "השגהה פרטיה" בפ' שמיני

קובץ זה יוצאה לאור לעילוי נשמת

ה"ה הרוב החסיד ר' מאיר ב"ד שמחה יצחק ע"ה זייןאנץ
ס. פאולו ברדייל

ולזכות בניו הני לומדי ותמכים אורייתא, רודפי צדקה וחסד,

ראשונים לכל דבר שבקרושה ה"ה האחים החשובים
הרוב החסיד ר' ישראלי אפרים מנשה והרב החסיד ר' יוסף משה
וכל בני משפחתם שייחיו

יהי רצון שיתברכו בכל מילוי דמייטב מנפש ועד בשור,
וכחצלה רכה ומופלגה בכל אשר יפנו, תמיד כל הימים

תוכן עניינים

מקרא אני דודש ב
ממי מפרש רשיי ע"פ המסורת ומתוי ע"פ הסכרא?
למה מפרש רשיי שה"שלך" הוא השולח דגש מן הים ולא השוא
העף המשיליך לדרוי? / מדוע בפירושו על התורה מפרש רשיי
תנסמת לפיה הנראתו לו בלבד בעדר שפירושו על השם הבא
תחלה עוד פירוש שמע מרבותיו? / באור פירושו רשיי על
השלך ועל התנסמתה

(ע"פ ליקט שorthה היי עט' 54 ואילך)

פנינים ע"פ ייעונים וביאורים קצרים

ירד – מא קמ"ל? (ע"פ ליקט שorthה היי עט' 41 ואילך)

"וְתֹצֵא אָשׁ – שֶׁבֶר או עַנְשׁ?" (ע"פ ליקט שorthה היי עט' 49 ואילך)

יינה של תורדה
חדר ואמת נפשו

משה אש האמת והארון אהוב את הכריות / כיצד שיך עניין אמרית
ונצרי באדם מוגבל? / למצוא נקודת האמת בכל יהוי באשר הוא
(ע"פ ליקט שorthה היי עט' 59 ואילך)

פנינים דודש ואגדה

הארתה השכינה – נס "במעשה ידיכם" (ע"פ ליקט שorthה היי עט' 28 ואילך)

הקשר ורעם בעבודת האדים (ע"פ ליקט שorthה היי עט' 46 ואילך)

חדשניות סוגיות
דברים שאסרו חכמים מושם לתשאזו
ייקר בלבו הרמב"ם בסוף ה' מל' ואצלות אסורות גבי דבריהם
אללו, והשינוי מלשונו מסוף ה' לת' טומאת אוכלי / טיק דהרמב"ם
כגון בא להגשים תלבה בדבר אופן הזיהירות שצ"ל בדברם אללו
ונגדול מעלה אופן זה
(ע"פ ליקט שorthה היי עט' 66 ואילך)

תעודת חיים גג
מלחתו היציר ננד "זוהר טפי"

דרבי החסידות יד
לראשו בזיהה של מצוה

שיחות קודש טז
ראיית "השנהה פרטית" בעניין הפרשה

צוות העירכה והזהגה:
רב לוי יצחק ברוק, הרב משה גוראריה, הרב מאיר יעקוב זילברשטיום,
הרב צביה הריש ומונבו, הרב שלום חרטינוב, הרב מנחם טיטלביץ,
רב אברהם מנגן, הרב מנחם מנדרל רייכס, הרב אללה שויכה

מכוון א"ר החסידות, סניף ארץ הקודש ת.ד. כרך תב"ד,
Or Chachasidus - Head Office, 1469 President st. 6084000
#MTL, Brooklyn, NY 11213 - United States (718) 534 8673

לח"ה ו/orachasidut@gmail.com 03-3745979
טל' מערבת: 265 עט' ואילך

פתיחה

בעוזה י"ת.

הנו מתכבדים להגיש לפניכם את הקונטרס
"קראת שבת" (גילין תקסה) הי"ל לפרש
שミニ, וכן אוצר כלום בענייני הפרשה מתון
רכבות חדשניים וביאורים שבторות ב"ק
אדמו"ר מלובוואווטש זצ"ק לה' ח נג"מ ז"ע.

במדור "מקרא אני דודש" יתבאר פרוש
רש"י על השליך "זה השולח דגש מן הים",
ויבואר מדוע העדיף רש"י בדרך פשטוטו של
מקרה את פירוש חוץ ולא את פירוש הארץ"ע
שלכלו מהתאים יותר לדורך הפשט, ובדרך זו
תתבאר גם שיטתו בבירור מי היא "התנסמת".
המדור "יינה של תורדה" עוסק בדין ודברים
שבין משה לאהרן ואזרות שער החטא שמשה
ציווה לאוכלו אך "הנה שורף", בשלה האם
שיך עניין של אמת בעבודת הנבראים, ואיזו
מידה של אמת ועובדת ה' יש לדרוש מיהודי
שאך מתפרק לTORAH וממצוות".

במדור "חוידי שי פוגות" יתבאר בדבריו
הромבי"ם בגדיר איסור כל תשאזו, שהזהירות
בזה צריכה להיות לא רק בಗל של שאלות לכל
שנפש האדם מתרחק מהם אלא כי זההו
מביאה לקלות וטהרה הנפש, ובזה מראה
האדם שככלות עובdotו היא "לשם הקב"ה"
בדבר.

ברכת שבתא טבא
מכון אור ההפידות

וזאת למורדי, שבדרכן כלל לא הובאו הביאורים כאופן
שהובינו במקורות, אלא עכו"ם מהדרש ומכופל, איזי ההוראה
ולפניהם הושפט יבוי השקוט' והמקורות שהופיעו במקורות,
ויש להיפיך, אשר מקור הדברים מופיעים בקיצור ובאנו הורחבו
ונבאו ע"פ המבואר במקורות אחרות בתורה ובבבון. פשוט
שטעמך המושג וקורץ דעת העורכים ייחן שמשמעות טעה
וכיו"ב, והם על אחריות המערבת בלבד, ושגיאתו מי יבין.

ועל כן פשט שמי שבדו העירה או שמתקשה בהבנת
הביאורים, מוטב שייעין במקורי הדברים (כפ' שסמן בהז"ח
הענינים), וימצא טוב, ויכול לעמור בעצמו על אמיתי הדברים.

שידות קדש

דברות קדש בענייני הוראה, הדרכה
וזדוק בעבודת השם י"ת
התוכן שבסדרו זה הובא אז בסוגנו שאנו חביבים ע"י רבנן
בלבד שחיי טביה קלים להלך על הלומד

ראיית "השנהה פרטית" בענייני הפרשה

פי שגム לולי מאירועות אלו היו קורין בתורה עניין
זה (בבשאר הנסנים).

להתינגע ולמצוא הוראות בפרשה לענייני הזמן

...וכיון שכן, יש להתינגע ולמצוא בתורה הוראות
בנושא לעניינים שמרתחשים בכל זמן. ובודאי שי"ז
הדבר לכל אחד מישראל, שהרי התורה ניתנה לכל
אחד מישראל .. ולא רק ל"ראשונים בני מלכים"
(שבת קיב, ב. וראה לקיש חטוי עי' העירה 28 ושי'ו), אלא גם
"אנו" שאנו נחשבים אפילו ל"בני אנשיים" (שם),
הנה גם לנו ניתנה התורה, שכן, כל אחד מישראל
בכל הדורות מברך ברכות התורה: "ונתן לנו את
תורתו" .. ובמיוחד ניתן לו גם ההוראות שבתורה,
מלשון הורה (ראה ר"ד ק' לתהילים ט, ח. גוי"א ר' בראשית (בשם
הרד"ק). חז"ג ג, ב).

ולא עוד אלא ככל שנמצאים בדור יתום, שבו
הויל ומתגבר החושן הכהן ומכופל, איזי ההוראה
היא בדורות יותר - על דרך שדברי המשנה, "דבר
קצר" (פיהם"ש להרמב"ם בקדמה ("ה"ח ב' ראה), הספיקו
עבור התנאים .. ואילו בדורות שלאחר זה נתרפשו
蕭צ'ריכים לחווית עם הזמן, שהכוונה בזה לפרשנות
השבוע, והיינו, שף על פי שחלוקת הפרשיות
לזמני השנה. נקבעה אחת ולתלמיד לפני זמן רב,
ובכל שנה קוראים אותן פרשיות בהתאם זמנים,
מכל מקום, כיון שהוא עניין בתורה, הרי זה בודאי
בשיעור פרטית, ולכן, בחלק התורה שקוראים
בזמן זה, יש הוראה בנושא למאירועות שמרתחשים
בזמן זה שמתלבטים כיצד צריך לנהוג בהם, אף על

לחיות" עם פרשת השבוע

ידועה הוראת הבעל שם טוב (שנאמורה כמו
פעמים על ידי רבוינו נשיאינו) (ראה כ"ט בהסתמך
סרכ"ג זילך. וש' נunkt ב"היום יומ" ט אייר) שככל דבר שישודי
שומע או רואה יש בו הוראה, כיון שככל דבר הוא
בשיעור פרטית, ולא במקרה ח"ז.

...וכיודע שיטת הבעל שם טוב (ראה כ"ט בהסתמך
סקע"ט ואילך. וש' ו.ז) שהשנהה פרטית היא לא רק על מנת
הדבר לכל אחד מישראל, שהרי התורה ניתנה לכל
אחד מישראל .. ולא רק ל"ראשונים בני מלכים" (שהם האופן
שבו ידרע מאורע מוסיים הוא בשנהה פרטית) ..
[!] כבר הביאו רבינו הזקן ר' אייר (ראה שיחת ים' ב' דזה"ש
תשכ"ח סכ"ג (תומי' ח'ג' ע' 48). ושי' לשיטת הבעל שם טוב
ונגמורא מפורשת במסכת חולין (גמ' א (בפירוש): "דב' יוחנן
ויתכן כי הוה חז' שלך (זה השולח דגין מון הימ')
אמר משפטיך (תהלים ל, ז תחומם ר' בבה" (זומנתה
שלר לשפט ולעשות נקמתר בדגת הים להמית
המזומנים למות).

...ומזה מובן מכל שכן וכל וחומר בנושא לענייני
תורה שהם בשנהה פרטית - שלכן ישנה תורה
רביינו הזקן (סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך (געתק ב"היום יומ' ב' חשו))
שצריכים לחווית עם הזמן, שהכוונה בזה לפרשנות
השבוע, והיינו, שף על פי שחלוקת הפרשיות
לזמני השנה. נקבעה אחת ולתלמיד לפני זמן רב,
ובכל שנה קוראים אותן פרשיות בהתאם זמנים,
מכל מקום, כיון שהוא עניין בתורה, הרי זה בודאי
בשיעור פרטית, ולכן, בחלק התורה שקוראים
בזמן זה, יש הוראה בנושא למאירועות שמרתחשים
בזמן זה שמתלבטים כיצד צריך לנהוג בהם, אף על

(תורת מנהם ח'ג' ע' 265 ואילך)

מרע ועשה טוב, וחושב אשר כבר הוא נימול ורוצה לילך בדרכי העבורה, הנה באמת הוא "כאילו לא מל'."

וטעם הדבר הוא, כי ביציאה מן החושך עוד לא נתהר מגסותו, וכਮבוואר בענין גס הרוח, הרוחניות שלו היא בגסות ובישות, דגש שלומד תורה ומקיים את המצוות בהידור אשר וראי רוחניות הוא, אבל הרוחניות שלו הוא גסות, מפני שהוא בעצם הוא גס ומגושם, ואין הכוונה אשר הוא ח"ז לא טוב על פי התורה, אלא ע"פ שע"פ תורה הוא טוב, בכל זאת הוא גס ומגושם.

ואשר על כן הנה כל זמן אשר לא טיהר שכלו, מדתו ולבושי נפשו, הנה כל אשר הוא עושה בעבודת הש"ית, הן בלימוד החסידות והן בלימוד התורה, שambil בטוב את הענינים שהוא לומד, וגם יודע דרכיו ואופני העבודה שככל בתפילה, להתבונן בהשגה אלקית אשר למד בתורת החסידות, ומתבונן בהענין ההוא, עד אשר נרגש אצל הטוב שבדברו של ההוא, ומתפעל בשכלו על מעלה הטוב שבדברו ההוא, ומתבונן בו יותר ויותר עד אשר מתעורר לבבו המשכה וקירוב באהבה לה' או מורה ופחד ביראה מה', הנה בכלל זה עדין הוא מבחו'ן לגמרי.

(קונטרא תורת החסידות עמ' 20)

מתי מפרש רש"י ע"פ המסורת ומה ע"פ הסברא?

למה מפרש רש"י שה"שלך" הוא השילה דנים מן הים ולא שהוא העוף המשליך ילדיו? מדו"ע בפירושו על התורה מפרש רש"י תנסמת לפיה הנרא לה בלבך בעוד שביבריו על הש"ס הביא תחילת עוד פירוש ששמע מרבותיו?/ ביאור פירוש רש"י על השילך ועל התנסמת

בפרשתתנו מונה הכתוב את העופות הטמאים, וביניהם: "וְאֵת הַכּוֹס וְאֵת הַשְּׁלֵך וְאֵת הַינְשָׁף" (יא, ז). ופירש רש"י:

"השְׁלֵך – פִּירְשׁוֹ רְבּוֹתִינוֹ: זֶה דְּשֻׂוְּה דְּגָם מִן הַיּוֹם. וְזֶה שְׁתַּרְגָּם אַוְנְקָלָס 'וְשְׁלֵינָן'".
ויש לבירר מה טיבה של הקדמה זו שהקדמים רש"י לכאן – "פִּירְשׁוֹ רְבּוֹתִינוֹ"; הרי בהמשך הפסוקים כאן נזכרו עופות רבים, ובכמה מהם מפרש רש"י לאיזה עוף כיוונה תורה – וכגון בפסוק זה עצמו: "כּוֹס וַיְנְשָׁף. הַמּוֹצָאִיטִיּוֹשׁ הַצּוֹעֲקִים בְּלִילָה כּוֹ". אולם, בכל שאר העופות רש"י מפרש את מהותם, אין הוא מביא מקור לדבריו (וכמו ב"כּוֹס וַיְנְשָׁף" הנ"ל); מה נשתנה ה"שְׁלֵך" שמדובר בפירושו נדרש רש"י לפרש את מקורו – "פִּירְשׁוֹ רְבּוֹתִינוֹ (זה השולה דגים מן הים)"?

ב. ויש לומר:

לפי דרך הפשט מסתbir לומר, שהשם של כל דבר מורה על תוכנותו. וכפי שאכן האבן עוזרא – שהוא מגDOI הפטנטנים – מבאר בכל שמות העופות, כיצד השם של כל עוף מבטא את התכוונות, המראה וכיו' שלו (וראה מה שנתבואר במדור זה, פרשת שמיני שנת תשס"ח, על פרש"י בungan כוס וינשוף בדרך זו, ע"פ הנתבואר בלקוטי שיחות ח"ז עמ' 54 ואילך).

ובנידון דין, מצד הסברא מסתbir יותר לפרש (כמו שפירש האבן עוזרא), שלך (איינו זה ש"שוויה דגים", אלא) הוא עוף ש"מנגן תולדתו לחשיך ילדיו"; והטעם פשוט: תיבת

לקראת שבת

"שלך" קרובה יותר ללשון "השלכה" מאשר לשון "שוללה" (ובפרט לפי משמעות הענין, אשר "השלכה" היא מלמעלה למטה, והרי זה בדיק להיפך מ"שוללה" שהוא מלמטה למעלה). וכי לשלך פירוש זה (דהaben עוזרא), מדגיש רשי' ומקדים אשר כן "פירושו רבותינו". והיינו:

ידעו, כי בשעוסקים ב"פשוטו של מקרא" אין מחייבים לפרש כפירוש חז"ל דוקא. ואכן, מצינו בכמה וכמה מקומות אשר רשי' (וכן פשיטנים אחרים) מפרשם את הכתוב אחרת מכפי שנתפרש על ידי רבותינו – כי רבותינו מפרשם לפי דרך הדורש וההלכה וכו', ורשי' מפרש בדרך הפשט.

אמנם, חולקה זו בין דרך הדורש ודרך ההלכה לבין דרך הפשט, אינה מתאימה כ"כ בנידון" דידן; כי, כאשר באים להצביע על עוף פלוני ולשאול "מה שמו", אין מקום לסבירות בהגון, אלא צריך פשוט לדעת כיצד נמסר שמו מדורו ("מסורת").

זוהי כוונת רשי' כאן, שאף שמצד הסברא מוקם יותר לפירוש שלך"ו הוא עוף שמנחנו "השליך ילדיו" (כפירוש האבן עוזרא), הרי כיון ש"פירושו רבותינו" (חולין סג, א) שלך"ו הוא העוף ה"שוללה דגים מן הים", יש להעדיף ולקבל את הפירוש ("טיטיש") של רבותינו שקיבלו במסורת הדורות, על פני פירוש אחר (המסתבר יותר מצד שלנו).

ג. לכארה יש להקשוח על זה:

הנה בפסקוק של אחר מכנ (פרשנו יא, יח) מזכיר הכתוב את ה"תנסמת" – ורשי' מפרש: "התנסמת – היא קל"ב"א שורי"ץ ודומה לעכבר ופורחת בזיהה. ותנסמת האמורה בשרצים היא דומה לה ואין לה עינים, וכורין לה טפ"א".

אמנם, בפירושו על הש"ס (חולין סג, א) מפרש רשי' כפירוש ראשון אשר "תנסמת" היא "ציאית" – ומשמע שכן קיבל מרבותינו כו'; והפירוש שכותב כאן, מזכיר רשי' שם רק בתו פירוש שני: "וילו נראה שקורין קל"ב"א שורי"ין, דומה לטפ"א שבשרצים". הריג שגם מדובר על שמות העופות, יש הבדל בין דרך ההלכה לדורך הפשט – שבפירושו על הש"ס נקט רשי' (כפירוש ראשון) שתנסמת היא "ציאית", ואילו בפירושו על התורה הוא מזכיר רק את הפירוש שתנסמת היא "קל"ב"א שורי"ץ" (ואינו מזכיר כלל את הפירוש הראשון) שכותב בפירושו על הש"ס – "ציאית" !

אך הביאר בזה:

בענין "תנסמת" הרי הוכחה לפירושו של רשי' היא חזקה ביותר, והוכחה זו חזקה כל כך עד שמספר באופן אחר מכמו ששמעו מרבותינו [ולכן אין זה דומה ל"שלך"] – שם מדובר בסברא בלבד (שתיבת "שלך" דומה יותר לתיבת "משליך") שאין בה כדי להפיע מהפירוש לפי המסורה, כגון ס"ב].

כלומר (ראה גם נחלת יעקב כאן):

כבודו מלך
לילוי נשמת
הההה ה שלמה
מן יעקב עלה
שנא
לבצעבי תשרי החשכיה
נגביה

כלמי חזקיזז

шибות ומכתבים בענייני עבדותה המכ"ק אדרמור"ב
מוחדרי צמלייבאוואטש זצוקלה"ה נגב"ז ע

להיתר בזיעה של מצוה

לנקות את כל מודתו ולבושו ממחשבת דיבור ומעשה בקבוע ע"י מים
קרים ורותחים לבכות במר נפשו בדמעות שליש, ובזעה של מצוה

כיבוס ע"י מים קרים ורותחים

הרבה טועים לחשוב כי מכיוון שהם רוצים להתקרב לעבודת אלקים עפ"י תורה החסידות
ואינם מוצאים בעצמם איזה עונות ועבירות ח"ו אשר חטאו, ומקבלים עליהם ומיימים מנהגי
החסידים, הנה כבר נתקרכו אל הקדש פנימה.

אבל באמה טוועים מה טעות גמור, הנוגע בנפש ממש, כי אין אמת אשר יפה שעיה אחת
בתשובה ומעשים טובים, הנה פירוש שעיה אחת הוא הפנה וכמ"ש לא שעיה לא פנה, ובתשובה
וממעשים טובים הנה גם בהפנה אחת הוא יוצא מן החשך, אבל בכל זה הנה עוד טרם נתהר
מלכלוכו הקדום.

אשר על כן הנה ראשית כל צריך לנוקות את כל מודתו ולבושו ממחשבת דיבור
ומעשה בקבוע ע"י מים קרים ורותחים לבכות במר נפשו בדמעות שליש, ובזעה של מצוה.
הדרמות והזעה עם היות דשניות הם מים, ובשניהם יש רותחין וצוננים, הנה בכל זה הם
חלוקת בענינוי עבודתם ופעולתם כפי המבוואר בדאי'ח בארכיה.

הרוחניות של היא בנסות ובבישות

הוד כ"ק אדרמור" האמצעי זצוקלה"ה נגב"מ זי"ע, בהיותו ילד, ולמד הרבי את המשנה
"מל ולא פרע את המילה כאללו לא מל", פירושה בעבודה, דמי שמקיים בעצמו מצות מילה,
כמ"ש "ומלתם את ערלה לבככם", ומתקרב לעבוד את ה' בתהעורת אהבת ה' ויראותו
יתברך, אבל "לא פרע את המילה", הינו, שאינו מטריח ומייגע את עצמו ביגיעת עבודה בסור

מלחמת היצה"ר נגד ה"זוהר טפי"

זהיר טפי, כי הם המשמשים סיוע לכל ענייני תורה ומצוות שלנו, וכן גם ב助长ו בחיזיו אפלו בגשמיות, שוגם להז מנגד היצר הרע וככאמור רוז"ל שהוא המקטרג, ובמיוחד עיקר השתדלותו עם איש זה הוא דוקא בעניין זה ובמצווה זו עד שמוון יותר על היודורי איש זה בשאר ענייני תורה ומצוות, ובלבב שיצילח במלחמותנו נגד העניין ומצוות זו, מובן ג"כ שאם איש פולוני הוא יראה שמים אין היצה"ר יכול לבוא ולהתגלוות כמו שהוא, כי אז לא ישמעו לו ואפלו לא יכנס בדיון ודרכם.

אבל אין הוא נרתע והדריך סלולה לפניו, וכפתגם כ"ק אדמורי [הראש"ב] (אביו של כ"ק מוח'ח אדמורי) אשר היצה"ר מיטלבש לפעמים "בלבוש צדיק תמים עניין ובעל מודות טובות" עיין הימ' יומ' ליגג סיון התש"ג וחשף ד' זרוע קדשו, בגיןו תורה החסידות אשר גילהה תכסייסי היצה"ר גם בזוה, בכדי שיבין האדם מאין ולאן הדברים, ויזהר מהם עוד יותר מאשר נזהר מרע בಗלו,

וע"ד האמור בפי תלמידי ר"י ברכות רפ"ק אשר חטא בת דנקא ואשם תלוי שני סלעים כי בחטא יודיע ברור שזהו ענין של חטא ובמיוחד גם החורתה היא בלבב שלם ולכן מספיק קרבן בת דנקא, משא"כ באשם תלוי שאפלו לאחר החורתה והבאת הקרבן היצה"ר מרגיע אותו באמרו שבודאיأكل שומן ולא חלב ובמיוחד הכל בסדר ולכן צריך להביא הקרבן כמה פעמים ככה.

(אנו ר' קדרש חי' עמ' מ-)

שער לעליית התורה ומצוות

... מבואר בתורתנו וביחד בתורת החסידות אשר לכל אחד מישראל ישנה מצוה וענין מיוחד, שבו צריך להיות זהיר טפי, וכי Dickinson הש"ס יעוץ באגרת הקדש לרבנן הזקן סי' ז', אשר מצוה זו וענין זה משמש שער דרך בו עולים כל ענייני התורה ומצוות שלו מלמטה למעלה, והוא בו נמשכים כל העניינים והשפעות מלמעלה למיטה הניצרים לו ולכל בני ביתו שייחיו.

ואין עניין ומצוות זו דוקא מהעניינים שיש לקרותם חמורות שבחרומות, וכਮוכח מהש"ס שם דעתו היה זהיר במצוות, אף שהזהר לא מחוות גברא כו' וכוי' יעוץ שם בש"ס, ומברא רבנן הזקן באגרת הקדש שבחירת המצוה לכל אחד אינה בבחין טעם ודעת מושג אלא למעלה מבחי' הדעת שכך עליה במחשבה לפניו יתרחק, ודוגמתו למיטה היא בחינת הגורל ממש.

ומובן מעצמו שלבר העניין השיר לאיש זה, ברובא דרובה - רואים איך שהשגהה עלילונה נוגאת אותו וקובעת מקצוע העבודה שלו במצוות וענין פולוני, שזהו הוכחה שענין זה דוקא הוא השער שלו ודרך מלמטה למיטה ועלמעלה למיטה כנ"ל.

יצה"ר בלבוש צדיק תמים

מובן גם כן אשר גם ה"לעומת-זה" ובמלחה חולין שם: "תהום רבה", יותר מאשר העופות שאינם שוללים את טרפם אלא מהיבשה, או מעל פני הים; ומכוון שבזוזה זה באה התכוונה של "שוליה" באופן בולט, לנ דוקא לו מתאים השם "שלך".

ثبتת "תנשות" אמרה פערמים בפרשנו: פעם אחת בעופות, ופעם אחת בשרצים. והנה, בפירוש "תנשות" שברצים הרי ברור (אליאן דכולי עלמא) שהיה "טלפ"א"; ומה מוכיח רשי"י שוגם "תנשות" שבזוזה צריכה להיות דומה זה, ולכן הוא נוקט לעיקר (בפירושו על התורה) שהוא "קלב"א שורי"ץ" שדווקא היא דומה ל"טלפ"א" (וAINO מזכיר כלל את הפירוש שקיבל מרבותיו - אשר "תנשות" היא "ציאית").

ואמנם, בפירושו על הש"ס, מכיוון שם נוגע הדבר להלכה, אין רשי"י רוצה לסמן לגמרי על הפשט שנראה בעניינו (אף שיש לו הוכחה חזקה), ולכן הוא מביא **כפ"ז** בראש את הפירוש שמע מרבו - ש"תנשות" היא "ציאית", ורק אחר כך מביא את הפירוש שנראה בעניינו (וראה שבזוזה לא, א. יד מלאכי כלל תרגס);

אך בפירושו על התורה, כאשר מדובר (רק) בהבנת הכתוב לפי פשטו, מזכיר רשי"י רק את הפירוש ש"תנשות" היא "קלב"א שורי"ץ", מכיוון שלפירוש זה יש ראי' חזקה ביותר, השוללת לגמרי (בדרכ הפשט) פירושים אחרים.

ד. והנה, עדיין יש לדקדק בלשון רשי"י (לגביו "שלך") שהאריך וכותב "השוליה דגים מן הים" - ולפומ ריהטה נראה שתיבות "מן הים" הן שפת יתר (ודי הי' לומר "השוליה דגים" ותו לא).

יש לפреш:

כונונ רשי"י להסביר המירוח שב"שלך", שכן דוקא הוא נקרא בשם זה; כי בעצם, קיימים עופות נוספים שיש להם התכוונה להיות "שוליה" מיןطرف אחר - וזה שדווקא "שלך" נקרא על שם זה הוא מפני שהוא "שוליה דגים מן הים":

היחוד והשוני של עוף זה הוא בכך שהוא שוליה דגים עמוקקו ש' הים (ובלשונו הש"ס - חולין שם: "תהום רבה"), יותר מאשר העופות שאינם שוללים את טרפם אלא מהיבשה, או מעל פני הים; ומכוון שבזוזה זה באה התכוונה של "שוליה" באופן בולט, לנ דוקא לו מתאים השם "שלך".

וַתֵּצֶא אֲשֶׁר – שָׁכְרֹ או עֲונֵש?

ויקריבו לפניו ה' אש ורזה אשר לא צוח אותם.
ותגנא אש מלפני ה' והתאבל אוטם, וימתו לפניו ה'
רב אליעזר אומר, לא מטור בינו אחרן אלא ע"י
שהוויה הלהבה בגוף משה ברך; רבינו ישמעאל אמר,
שתוין יונכטס למדרשת (ו. א-ב. ט"ז)
כתבו המפרשים: "רבים מתמיינים מה לנו לפפשש
וחחר עבריה שליהם, והוא מפורש בפסוק, בשביל אש
הה" (לשון הדברו דוד כאן, וראה ג"כ גו"א, הצדקה לדרכו, ועוד).

יש לתרצה:

שני פסוקים קודם לכון כתוב "ותצא אש מלפני ה' תaccel על המזבח את העולה ואת החלבים", שבהא כקרה לישראל השראת השכינה במשכן, ולכן "וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם". והחוקה לו לרשי' יירק יתכן שני פסוקים אחר כך מתאר הכתוב את וונש מיטת בניה הארון באוטן המלים ממש שהבן ייאיר קודם לכון את השכר הגadol של השראת שבירוגה יישראל - "ויבא אש מלפני ה'".

וهو שהכריה את רשי לפреш, שגמ "ותצא אש"
אמורו בmittah בני אהרן הוא מעין השרת השכינה,
ללו של קדושה. וכשה שעל ידי עובדות אהרן בא
גיגלי ד"ו תצא אש גוי על המזבח", כמו כן על ידי
ובודת הקטורת של בני אהרן בא הגיגלי ד"ו תצא
ש". ומילא מובן של לאו "יכול לפреш את הדברים
פשוטם, שהעונש היל' על הקרבת "ash zarah" שאינה
צוי", شهراي אדרבה, מלשון הכתוב מוכח שעבודותם
ויקעה עזרודה בקדושה ובצוי.

יעוצם עבדותם היה שלא כדי...
ולא סרורן (לפי ערכם ומודרגותם) באופן הנחותם, ולא
בנשׁן או ש"תוויין ננכשו למقدس', היינו שה'
גilio שכינה, "אלא ע"י שהו הילכה בפני משה
עבדודה עצמה, שהיתה עבודה קדושה, שגרומה
והו שפירש רשי' שלא מתו בני אהרן' מצד

- ומה שנקראות עבדותם בכתבוב בשם "אש זורה" פירשו שהasha (העבודה) עצמה הייתה בלתי רצוי', לא שנקרה "אש זורה" לפ' ש"ל לא צוה אוזתם", הינו לא נצטו על הקטריה זו אלא הרו כן לעצםם (לפיישן דרשון), או מפני שהיה שתווי יין (פרישת השנ) וע"ד מה שנאמר "קטורת זורה" ופירש רש"י "שות קטורת של נדבה قولן זרות לו חוץ ממנה" (תצת ל, ט), והינו גם קטורת של נדבה נקראה "זורה" כי "זרות לו".

ירד – מאי קמ"ל?

שא אחרן את ידיו נ' ויכרבים וירד
עשות החטא והעליה והשלמים
וירד – מעל המזבח (ט, כב. ר"ש)

הקשה המפרשים (ואה שפ"ח, משכיל לדוד ועוז) מאי מל רשי בפירושו, הרוי בכתב נאמר בפירוש יירד מעשota החטא גו", ועשית החטא הרייא על המזבח, וא"כ ברור שירד מעל המזבח. תירצו באופנים שונים.

גש לראן

פשות מושמעות הכתוב "וירד מעשיות החתאת
... היה שבא הכתוב לומר הזמן שישים אהרן עבדות
קרבנות - עשיות החתאת והעלוה והשלמים". אלא
הוקשה לרשי", הרוי סיום "עשיות החתאת גו" ה'
בר לפני זה, וא"כ הול' וירד מעשיות החתאת גו"
יד בסיום עשיית הקרבנות, לפני "וישא אהרן את
זיו גורברט"

ולכן מפרש רשיי "ויריד - מעל המזבח", ובזה תרצה שלא בא הכתוב למדנו זמן סיום עבדות קרבנות, אלא למד זמן ירידת אהרן מעל המזבח, כי "זה רך לאחררי שבירך את ישראל, ובזה מחדש כתוב שאת הברכה הוא נשא כשבועד היי על המזבח, רק לאחררי הברכה ירד מעל המזבח (ואהם אברכאל, וזה המבו אגן, וגו' מוחב בסופה לת. ב, ע"ש).

ולפי זה התיבות "מעשות החטאנו גו'" הן כעינן אמר המוסגר, לבאר סיבת עמידת אהרן על מזבח, שלא עלה על המזבח לצורך הברכה, אלא אהרן לי' כבר על המזבח כדי לעשות את הקרבנות ה' טעם עלייתו לשם. ובחיותו כבר שם, ברך את ברכות וירד לאחר מכן.

ולהעיר שפּוּז נמצא שאחרן בירך או ברכת
הנים על המזבח, ולא במקום הקבוע לברכת כהנים.
שיינו רמcker בדברים שהו"מ רכה בארכורה

בור שני צדין, שמזה מובן, שכאשר "מביא קדושה וטהרה כו'".

ויש לומר בזה, דבஹוספת התיכות
לשם הקב"ה" כוננה הרמב"ם לרמז על
ילוי מיוחד הבא ע"י זהירות בדברים
לו דוקא. דכאשר האדם מתנהג בדברים
לו לא לפה שכן מחייב טבע גוף ונפשו
לא לפה שכן הזהיר חכמים, ה"ז מורה
כללות שבודתו היא רק "לשם הקב"ה"
לבד, השלים בתבודת ה' "לשמה" (ועי'
פ"י מהל' תשובה; ויל' דכאן הוא למעלה
פי"מ "העובד מאהבה" ואכ"מ). פירוש,
לא רק בשאר דיני התורה שאפשר שעדיין
ינו יודע טעם ותועלתם, אלא אף בזהירות
מורחת ממש מצד טבע הגוף הרי הוא
חר מפני שכן ציוו חכמים, וא"כ בודאי וזה
פני שколо מסור ונthon לרצון ה' וכל מעשו
שם הקב"ה בלבד. ויש לומר דזהו גם עומק
לשון "ומפרק נפשו לשם הקב"ה" - שאין
כוננה רק מירוק מדברים רעים ומשוקצים,
לא מירוק מכל רגש עצמי בכלל עד שלל
עשיו "לשם הקב"ה" בלבד.

בור שני צדדין”, שמצוה מובן, שכאשר מתעללה לדרגא נעלית יותר ב”תלמיד חכם” (“קדושה”) נדרשת ממשנו נקיות (“טהרה”) גдолלה יותר, גם מענינים שלפני זה לא היו נחשבים אצלו כ”ריבב”. והוא הדין הכא, דזוהי כוונת הרמב”ם בדיקות לשונו “מבייא קדושה וטהרה יתירה לנפשו ומפרק נפשו כו” – שבגיעה למצב של קדושה יתירה, צריכה הנפש עניין של “טהרה” מחודשת, ולא עוד אלא אצ”ל “מפרק נפשו”.

ועדיין יש להבין דיווק לשון הרמב"ם
 ("ומරק נפשו") לשם הקב"ה, מה רצה
 להציג בהוספה זו, ובסוף היל' טומאת
 אוכליין נקט רק "להדמות בשכינה".
 ויל' בהקדים עוד שניי, דבHAL' טומאת
 אוכליין מפרש הרמב"ם עניין של "טהרה"
 ו"קדשה" - "טהרת הגוף ממושעים הרעים
 וכן קדשות הנפש מן הדעות הרעות", ואילו
 כאן (בhal' מأكلות אסורות שקדמו
 להלכות טומאת אוכליין, ואין דרך הרמב"ם
 לסמוך על דברים שכותב להלן, כמו"ש ביד
 מלacci בלבלי הרמב"ם אמר ו סוף בלשון

מה ראו חכמים להזהיר בפирוט על המנעות מדברים אלו, הלא בלאו הכىطبع רוכב בני אדם להתרחק מהם [ודוחק לומר שהזהו רך בשבייל מיעוט בני אדם שאין חשים לשקץ את עצמו, היפךطبع הגוף, ובפרט שהתויה על הרוב תדבר, וכמ"ש הרמב"ם בМО"ג ח"ג פל"ד]. ולחייב יש לומר, שהזהו שמשמעינו הרמב"ם בהלכה זו, שכונת האדם בזיהותו בדברים אלו צריכה להיות לא (רוכ) מפני שכן ראוי לבן אדם להתנהג (מצד טبع גופו), אלא מפני ש"הנזהר בדברים אלו מביא קדושה וטהרה יתרה לנפשו ומפרק נפשו לשם הקב"ה", היינו שזהו נוגע לקידושת וטהרת הנפש. ד�ע"פ שנקיון גשמי הוא דבר טפל, לכוראה (ובפרט לגבי נקיות וטהרה רוחנית) – וכמבעור גם במורה נבוכים (שם ספל"ג) שנקיון הבגדים ורוחצת הגוף וسلوك הלכלולים גם זה ממטרות התורה זו, אבל לאחר טיהור המעשים וטיהור הלב מן ההשאפות המתומות והמדות המתומות. המטרה הראשונית מצומצם התאותות, ונקיון החיצונית אחר נקיון הפנימיות" – מכל מקום, "נקיון החיצונית" נוגע גם ל"נקיון הפנימיות", כי ע"י שהאדם נזהר בדברים אלו מביא קדושה וטהרה יתרה לנפשו" (משום מתניתה הראשונית מצומצם התאותות, ונקיון שנקיון גשמי מכשיר את האדם ועושה אותו כל יותר לרוחניות ודוקות נשמו).

ועפ"ז יש לבאר גםatum שהרמב"ם מנה את המעלות בסדר הפקן – קדושה, טהרה ו"מפרק נפשו", דבזה מרמז הרמב"ם, שלא זו בלבד שנקיון החיצונית" נוגע ל"נקיון הפנימיות", אלא עוד זאת, דככל שהאדם מתעללה לדרגא נעלית יותר בקדושה, נדרשת ממנו נקיות יותר גדולה. על דרך הא דאמרו שבת קיד, א"ת"ח שנמצא רבכ' על בגדי כו", וכמו בא בגם' שם (מתניתה דמקוואות פ"ט מ"ז) "של בנאיין (ת"ח) מצד אחד ושל

שמנה כאן, וכך דבר רק אודותם. ויתברא בהקדמים הדקדוק בסדר הדברים (והמלות) שמנה הרמב"ם, "מכאן קדושה וטהרה יתרה לנפשו ומפרק נפשו לשם הקב"ה", דהיינו תחילת קדושה, ואח"כ "טהרה", ורק לבסוף "מפרק נפשו". דלאו הוליל בסדר הפקן, מן הקל אל הכלב, תחילת מירוק הנפש (שמשמעו הסרת כלוך), ואח"כ "טהרה יתרה" (שמשמעה לא רק טהרה מטומה, אלא תוספת טהרה, עד' גם טבויות של הכה"ג ביום הכהנים), ואח"כ "קדושה" שהיא לעללה מטהרה (וכדמוכחה מרביתה דרבנן"י דלהלן). וביתר תמורה, דהנה הך קרא ד"ו התקדשותם והייתם קדושים כי קדוש אנני" הביאו הרמב"ם גם בסוף הלוות טומאת אוכלין לעניין אכילת חולין בטהרה, זול'ל: יודבר זה (אכילת חולין בטהרה) קדושה יתרה היא ודרך חסידות שיחי נברל אדם ופורש משאר העם כי' שהפרישות מביאה לידי טהרת הגוף מעשי הרעים, וטהרת הגוף מביאה לידי קדושת הנפש מן הדעות הרעות וקדושת הנפש גורמת להדמות שכינה שנאמר והתקדשותם והייתם קדושים כי קדוש אני ה' מקדשכם", הרי שכאן אכן מנה הרמב"ם המעלות כפי סדרן, תחילת גירושות, אה"כ "טהרה", ואח"כ "קדושה" בהתאם לסדרם בבריתא דרבנן"י ע"ז, כ, ב (כגירות הירושלמי שקלים ספ"ג, וכ"ה גירושת הר"י"פ בבבלי) "פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי קדושה", וכו' – להדמות שכינה"; ומה טעם בהל' מאכ"א שינוי הרמב"ם ומנה המעלות בסדר הפקן.

והנראות בזה, דהנה הדברים שאסרו חכמים ב"בל תשקצ"ו" הרי הם דברים "שנפש רוב בני אדם קיימת מהן .. מתאוננת מהם" (לשון הרמב"ם ה"ט), ומעטה דרוש להבין

הברחו מודפס
לעליי נשמה
מה לילות נאין מערש
לכ"ע ערב יום הבירורים
החותמיה
ונכראה

יְהוָה שֶׁל תַּגְזֵר

ביאוריהם בענייני הפרשה על דרך ההסודות

חסד ואמת נפשו

משה איש האמת ואחרן אהוב את הכריות / כיצד שיק עני אמתי ונצהרי
באדם מוגבל? / למצוא נקורת האמת בכל הזריזה

אחרי מות בני אהרן, ציווה משה את אהרן אלעזר ואיתמר – הכהנים הנזירים, שלמרות היותם "אוננים" עליהם לא יכול את הקדשים שהקריבו לרגל חנוכת המשכן (פרשנו י, יב ואילך). באותו יום ראש חודש הי' וקרב בו גם שער מוסף, ולדעתו של משה היו צרכים לאכול באנינות גם את אותו השער, ובפועל מספורת התורה (י, ט-כ ובפרש"י) אשר "ויאת שער החטאת דרוש דרש משה, והנה שורף", ומשנודע זאת למשה, הרי "ויקצוף על אלעזר ועל איתמר".

וסתף דבר ה' שטען אהרן, שהוא שנצטו לאכול קדשי חנוכת המשכן אין זו ראי' שייתרו גם בשער ראש חדש, ד"אמ' שמעת בקדשי שעיה" – בקדשי חנוכת המשכן, "אין לך להקל בקדשי דורות" – אין לומר שגם שער דורות, כשער ראש חדש, יותר לאכילה באנינות.

ומשמעו מה שברתו של אהרן, הרי "ויתיב בעניינו" – "הודה ולא בוש לומר לא שמעתי". והנה סברתו של אהרן לחילק בין קדשי שעיה לקדשי דורות יכול ה' משה בעצמו לחילק כן, ומכל מקום נתה דעתו להשווות ביןיהם שמותרים באנינות, ואם כן יש לתמונה תמייהה רבתיה: מה טעם סבר משה בתחילת שאין לחילק ביןיהם, ומדוע חילק עליו אהרן, ואיך שינוי משה את דעתו למשמע סברה זו?

וכשיתבארו הדברים ברוחניות בדרך הפנימיות, יימצא מובן מה טעם השווה משה בין קדשי שעיה לדורות, וכייד גרמה דעת אהרן שיסכים משה שלא כל המתאים לשעה סימן הוא גם

לדורות.

משה איש האמת ואחרן אוהב הבריות

מידתו של אהרן מידת החסד היא ומידתו של משה - אמת. וכך שדרשו רבוינו (שםות הרבה פ"ה, י) את הכתוב "חסד ואמת נפגשו": "חסד זה אהרן .. ואמת זה משה".

והנה, מידות האמת והחסד שונות ונבדלות זו מזו:

האמת אינה משתנה לעולם, היא נותרת בעינה גם בשינוי הזמנים ואני משתנה ככל נימה מקום למקום, כי האמת אינה מתיחסת לאלו המקבילים ושומעים אותה, אלא לאמתתו של דבר כפי שהוא.

מידת החסד, לעומת זאת, עונייה הוא להטיב לזרול, והטוב עברו הזולת איןנו נמדד לפי הטוב שריצה איש החסד להשפיע, כי אם בכלל מקבל ומקבל לפי מצבו ודריגתו, כל אדם זקוק לטוב בנסיבות אחר ובנסיבות המתאמת לו לפום שיעורו דיליה.

ונמצא, אשר מצד מידת האמת, ישנה רק אמת אחת, היא ואין בלתה, אך מידת החסד בודקת תמיד את מצב הזמן והאיש באשר הוא, ולפי זה מתאימה את השפעתה.

ומילא מובן בנידון דין, כאשר באים להשוות בין "קדשי שעה" ל"קדשי דורות", הרי משה רבינו סבור שדין אחד להם, שם האמת היא שב"שעה" זו צריכה להיות דרגה מסוימת של קדושה, הנה אמת זו היא האמת גם בכל הזמנים כולם, ובמיוחד בין "לשעה" - בעת הנוכחת המשכנן, ובין "לדורות" שיבואו אחרי כן נדרשת אותה דרגה של קדושה, כי האמת אינה משתנה לפי התנאים והמצביים שככל דור ודור.

לעומת זאת אהרן מידת החסד - "ואהב את הבריות ומרקbn ל תורה" (אבות פ"א מ"ב), הוא מתרשם כל יכולו למען כל איש ישראל בלי הבדל מהי דרגתו ומה מצבו ברוחניות, ואפי' אוותם המכוננים "בריות" - שמעלתם היהידה היא שבראות הקב"ה, מתחזק איתם אהרן ומרקbn לתורה.

וממילא כאמור אודות הדרגה שבה צריכים לאחיז "לדורות" - טוען אהרן שמה ש"שמעת בקדשי שעה" איןו הוראה מחייבת "לדורות", כי יש להתחשב בשינויים המקומות והזמנים, כמו שמידתו - מידת החסד מתחשבת בשינויים זמינים ומצבים, ואם כן דרגת הקדושה הנדרשת בעת שורתה שכינה בחונכת המשכן, אינה הדרגה הנדרשת בכל מקום וזמן, אלא יש לשאוף בכל מצב לשילימות האפשרית בהתחשב בתנאי הזמן והמקום.

כיצד שירענן אמיתת ונצחי באדם מוגבל?

וכאן רואים אנו דבר נפלא ביותר: לאחר שביאר אהרן למשה שלדעתו יש הפרש בין הנדרש מיהודי "לשעה" לבין המזופה ממנו "לדורות", הנה "וישמע משה וייטב בעיניו", ולכאורה כיצד יתכן הדבר? והלא משה מידתו מידת האמת, וכי צד יסכים לכך שיהודי בדורות הבאים ישנה ככלא נימה מהקדושה הרואוי' מצד האמת?

ויש לומר זה בהקדדים ביאור עניינה של האמת:

המוציא לפועל
לעילו נשכח
רב שמעון בר מנא
שומאל רוד היל עלה
ירושק
נפטר ב' בסיו' והתש"ב

Հַיּוֹשֵׁי סָגָרֶץ

עיוון ופלפול בסוגיות ההלכה

דברים שאסרו חכמים משום בל תש��צו

ירוקך בלשון הרמב"ם בסוף הל' מאכלות אסורות נזכיר רכרים אלו, והשני מלשונו מסוף הל' טומאת אוכלין /יסיק הרמב"ם כאן בא להדגיש ההלכה בדברים אלו ונודל מעלה אופינה

בסוף הל' מאכלות אסורות (פי"ז ה"כ"ט ואילך) מנה הרמב"ם הדברים שאסרו חכמים מפני שהם בכלל "אל תשകצו את נפשותיכם" (פרשנו יא, מג), ולבסוף סימן ז"ל "יכול הנזהר בדברים אלו מביא קדושה וטהרה תיירה לנפשו ומרקן נפשו לשם הקב"ה שנאמר (פרשנו שם, מד) והתקדשותם והיותם קדושים כי קדוש אני". ובפשטות מקורה של הרמב"ם למה שכתב כאן - דזהירות זו מביאה לידי קדושה אסורה דאוריתא המבוואר בפרשה, וכמהש הכתוב "זאת תורה הבהמה גוי' להבדיל בין הtemא גוי' ובין הח' האנכלת גוי"), ונקט הרמב"ם ענין הקדושה והטהרה רק גבי איסורים מדבריהם (וגם) הם בכלל "אל תשקצו גוי'".

ונראה לחדר דכוונות הרמב"ם כאן היא לא רק לסייע הלכות אלו בדרכי אגדה בדברים אלו" משמע, דבר"דברים אלו" אין כוונתו לכל הדברים והאיסורים שבhalbכות מאכלות אסורות, אלא רק לדברים אלו

לקראת שבת

אמת לאמיתתה היא מידת השיכת אצל "ה' אלקים אמרת" בלבד, הוא היחיד שעליו שיין לומר שאין לנו לשום שינויים, כי הווה והוא, ומכיון שכך, הרי כל הנבראים גם הנעלמים ביותר אינם שיכים כהו זה למידת האמת, שהרי הם כולם הוונים ונפסדים ואיןם אמיתיים באמת נצחית.

אך לפועל הרי מצינו שישנם מצבים ודרגות של "אמת" גם אצל הנבראים, וimbואר הרבה בסה"ק (ראה תניא פ"ג ועוד) של האדם לשאוף לאמת בעבודתו, וכייד מגיע עניין האמת אצל הנבראים המוגבלים?

אלא שכל עניין ותנוועה של אמת אשר תימצא אצל מי מהנבראים, אין זאת אלא שהיא נובעת מהארת השיות שמאיר בטובו מאמתו על תבל ויושביה, כאמור "ואמת ה' - לעולם", שאמתתו ית', נשכחת ופעולות ב"עולם" שיוכל גם הוא להציג מהו מהאמת האמתית.

ונמצא, שלמרות שאמת זו של הנבראים היא רק יחסית למצבם ודרגתם, ויתכן אשר מה שיחשב "אמת" בדרגה נמוכה ייחס למצב שקרי וחומני אצל אדם האוחז בדרגת גבורה יותר, מכל מקום עדיין בשם "אמת" ייקרא, כי זה שגם האדם הנמוך יש בו עניין של "אמת" לבני מצבו ומדרגתו, איןו מצד עבודתו הפרטית אלא הארה זו היא מ"אמת ה'" המaira לו בעבודתו. אלא ש"אמת ה'" מארה לכל אחד לפי עבורתו,ומי שדרגתנו נמוכה, איןו יכול להרגיש "אמת" זו בשילמות, ועודין, עניין ה"אמת" שאצלו הוא "אמת" לאמתו, כי הוא הארה אמתית מ"אמת ה'".

ואם כן נמצא שאף שעבודת "קדשי דורות" שונה היא מעבודת "קדשי שעה" בעת חנוכה המשכן, הרי גם משה יכול לסביר דבר זה בתור אמרת, כי עניין ה"אמת" מאיר בכל דור ובכל אדם ומצב לפום דרגא ושיעורא דילוי, "אמת" זו נובעת ומשתלשת מאמתו ית' (וראה עוד באורך ובעומק במקור הדברים).

למצוא נקודת אמת בכל יהורי באשר הוא

זהו מה שילמד האדם הוראה בעבודתו, مما שהודעה משה למחשבת אהרון לחلك בין קדשי שעיה לקדשי דורות:

עבדות האדם עם עצמו עלי' להיות באמת לאמתה, ללא שינוי בין זמני רצון לעתות החול, אלא תמיד במדrigת קדושה נעלית.

אך כאשר בא להתעסך עם אלו המכונים "בריות" שעליו "לקרben לתורה", הנה כאן עליו לזכור שככל אחד יש אצל האמת לפום שיעורא דיליה, ואין לו לדרש מיד מה"בריות" שיגיעו למדרגה נעלית ויעמדו בה תמיד, אלא להתעמק ולברר מעמדו ומצבו של כל אחד, ולהתאים השפעתו ודרישותיו לפי הזמן והמצב שבו עומד.

וכאשר "חסד ואמת נפגשו" – שימושה במידת החסד למצוא האמת שבכל אחד ובכל דרגא, הרי פועל אצל השני שיאיר אצל "אמת ה'", ואז ממלאים את הכוונה שלתכליתה בראה את הקב"ה את עולמו שנთואוה ש"אמת ה'" לא תיוותר בעולמות הרוחניים, אלא תair ותתגלה גם "עולם" – בעולם הזה החומריאי וגם אצל ה"בריות".

הכשר זרעים בעבודת האדם

וכי יכול מובלות על כל רועני טהור הוא.
וכי יוון מים על רועני טהור הוא לכם
טהור הוא – לוחך החותב שלא הוכיח כי לקל
טומהה עד שטובה עלו מים. וכי יוון מים על רוע
– לאחר שנטולש, שאם תאמר יש הוכיח במוחור
אין לך רוע שלא הוכיח (לא-לה.רש"י)
יש לבאר דין אל בעבודת האדם לكونו:

ימים – יש בהם טבע הchlוחית, שמהברחים
ומבדקת דברים נפרדים (ראה לקות בהר מ.סע"ג). ולפי
זה, אוכלין שבאו עליהם מים מזורים על עבודת ה'
שאינה "יבשה", אלא נעשית עם הchlוחית וחווית,
הפעלת גם על היהודים שבשביטו שיתעוררו
יתחרבו לקדושה.

ולכן מاقل איןו מקבל טומהה עד שיבואו
עליו מים, כי "רוח טומהה כו' אינה מתואה
לשרות אלא... במקומות קדושה" (ש"ע אה"ז י"ט
וחד"ת ס"ב), ומפני זה דוקא במקום בו יש
לחchlוחית", המרבה קדושה וחיבור להקב"ה –
שם מתואה הטומאה לשרות.

אך כל זה דוקא "לאחר שנטלש", אבל
כשהאכל מוחבר למקומו – אין המים מכשירים
את האוכל לקבל טומאה:

כאשר בעבודתו של האדם מוחברת למקומו,
הינו שניכר בפועלותיו שחזרות הון ומהברחות
לפנימיות נשמהו, "נקודת היהדות", שמננה
nobעות האמונה בה' והמסירות לكونו עד כדי
מסירות נפש – אויל לא תוכל שום טומאה לנגע
שם ולטמאו ח"ז, שהרי "מחובר" איןו מקבל
טומאה לעולם.

השראת השכינה – גם "במעשה ידים"

ובא משה ואחרן אל אלה מועד יצאו
ירכבו את העם וורא כבוד ה' אל כל העם.
אמר כי יהרץן שתשרה שכינה במעשה ידים.
לפי שבת עיתמי הימיים שמעמיהו משה
לישכן כי לא שורתה בו שכינה (ט, כנ.רש"י)

יש לבאר על דרך החסידות:

מבואר בכ"מ (ראה כי ריש פרשנותו. שית הרשב"א
ח"א ס"ט) דמספר שמיני "מיוחד אליו יתרבר",
ומורה על בחינה גבוהה ביוטר של מעלה מעלה
מכל גבול וגדר.

והנה, ידוע הכלל "כל הגבורה ביוטר יורד
למטה ביוטר" (ראה לקות ראה יט, ב. ואילך. ועוד). וכיון
שיטום השמיינית מורה על עניין "גבוה ביוטר" שאין
לו גבול כלל, גם השראת השכינה בום זה לא ה'
לה גבול, אלא היא נתגלתה בכל מקום ומקום,
גם במקומות נחות ביוטר.

וזהו דוקא לשון הכתוב "וירא כבוד ה' אל כל
העם", ד"ע"ו הוא "מלשון עוממות שם דברים
נפרדים" (לשון אמר"ר הוקן נ"ע בשעהו"א פ", ה'ינו
שלשון ע"מ מורה על אלו שנפרדים לגמרי
מהקב"ה, ואעפ"כ שורתה שכינה ביום זה גם
עליהם.

וזהו גם פירוש ברכת משה "שתשרה שכינה
במעשה ידים":

כח המעשה הוא הכה כי תחthon באדם. ואם
כו הוא בכח המעשה שבאדם עצמו – על אחת
כמה וכמה ב"מעשה ידים", התוצאה שללאורי
העש", שכבר נפרדה למחרי מהאדם עצמו.

ואעפ"כ שורתה השכינה ביום השמיינית גם
ב"מעשה ידים", גם בדברים שכבר נגמרה
עשיותם ונפרדו לגמרי מהאדם, כי לא ה' גבול
כל ל吉利 השכינה שביום זה, והיא שורתה בכל
מקום, גם במקומות הנמוך ביוטר.